

Jan van Driel (Waddinxveen, 1955)

Altijd vooraan bij ontwikkelingen in het onderwijs

Gevraagd naar de grootste uitdagingen in zijn loopbaan moet hij hard lachen en vervolgens diep nadenken. Dan noemt hij het slechten van de hekken om sommige scholen. 'Het is wel eens lastig om mensen te laten ervaren wat nieuwe ontwikkelingen kunnen brengen. Waarom een schooltuin? Daarvoor moet je juist naar buiten gaan! Dat heb ik altijd gevonden.'

Jan van Driel, accountmanager bij het Ontwikkelcentrum, geniet en leert van de clubjes docenten, van bedrijfsleven, GKC-programma's, LTO. Van de vlucht die de onderwijsontwikkeling neemt, ook door de manier waarop lesmateriaal nu toegankelijk wordt gemaakt. 'Er gaan zoveel nieuwe werelden voor leerlingen

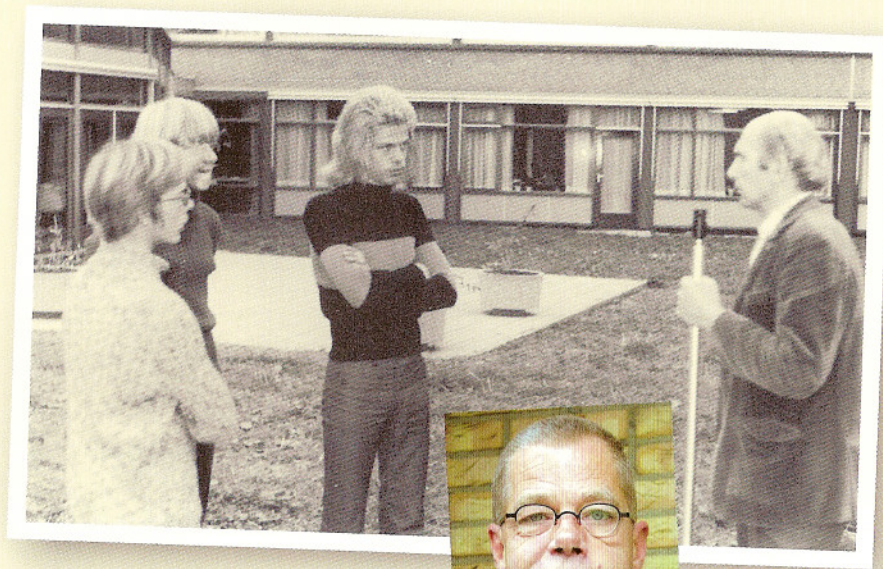
open.' Hij is continu bezig 'knopen te leggen' tussen alle bewegingen die gaande zijn. 'Als ik 's avonds naar huis rijd, heb ik weer zoveel voer om mee door te gaan.'

Na een jaartje ulo, 'te theoretisch', werd het voor de jonge Jan in 1972 de lagere tuinbouwschool in Boskoop. In het

De praktijk als uitgangspunt

Theo Streng ('55), vestigingsdirecteur vmbo Montfoort (Wellant), kent Van Driel uit de tijd in Utrecht en Houten. 'De praktijk als uitgangspunt, dat is Jan ten voeten uit. Hij stond altijd in zijn vak als coach. Liet de leerlingen zelf ontdekken en bracht ze met een vraag weer verder. Volgens mij werkt hij nog steeds zo.'

leerlingstelsel vier dagen werken als hovenier en één dag naar school. Na de militaire dienst kon hij als onderwijsassistent aan de slag in Boskoop. 'Leerlingen van a naar b helpen, vond ik geweldig. Docenten daar zeiden: jij moet de docentenopleiding gaan doen. Voor de toelating moest ik eerst de middelbare tuinbouwschool doen in Utrecht. Daarna, begin jaren 80 volgde de tweejarige LV in Den Bosch. Elders verworven competenties kende men nog niet. Dat ik al werkte als docent op de las in Rotterdam werd oogluikend toegestaan. Ik weet het nog goed, voor het eerst de verantwoordelijkheid om een les te verzorgen. Ik had kleine groepen met veel ilo-leerlingen, noemde ze "mijn kinderen van driehoog achter".'

**1976: Jan van Driel (m) op middelbare
tuinbouwschool**

Het was in die tijd dat Van Driel voor het eerst aan een landelijke werkgroep deelnam. Voor het kmbo (kort mbo, later kmao, red.) invulling geven aan Groene ruimte. Fijn werk. 'Omdat ik toch wel merkte, zeker bij de ilo-leerlin-

gen, dat het onderwijs dat wij gaven niet paste bij dat type leerling. De didactiek was niet individueel genoeg.'

Van Driel werd gevraagd als docent aanleg en onderhoud op de middelbare tuinbouwschool in Utrecht. Opnieuw

een bekende plek. Tussen 1985 en 2000 maakte hij er de verhuizing mee naar Houten en diverse naamsveranderingen. Al snel participeerde hij in een volgend project, PUC, waarbij docenten uit het hele land opdrachten voor hun vakgebied maakten. Hij ging die clubjes aansturen. 'De grootste winst waren niet de halfproducten die werden ontwikkeld, maar de grote stappen in het denken over onderwijsontwikkeling. De docenten brachten hun ideeën de school binnen.'

In 1993 startte het Ontwikkelcentrum, dat met en voor groen onderwijs leermiddelen maakt. Van Driel werd door het OC steeds meer ingehuurd voor projecten, te beginnen bij 'zelfwerkzaamheid'. Zijn rol: het koppelen van het onderwijskundige, de inhoud, leermiddelen en de bijbehorende organisatie. Daar ligt zijn kracht, net als mensen op het spoor naar vernieuwing zetten. Of in de woorden van Van Driel: 'Hoe gaan we het handen en voeten geven en wat betekent dat dan?'